

[Poul Nielson.]

lerne for udstationeringer også i øjeblikket bliver administreret temmelig fornuftigt.

Lowzow: Jeg kan ikke forstå, at hr. Frandsen er forbavset over den modtagelse, forslaget har fået. Det er vel ret naturligt, at med de samme partier siddende i folketinget og det samme forslag fremsat hvert år må modtagelsen blive nogenlunde den samme.

Og når der i øjeblikket foregår ting inden for en gruppe af militærnægterne, som hele samfundet taler om, kan jeg ikke forstå, det så er forbavsende, at det bliver fremført her. Jeg mener, det ville være meget mere kedeligt, hvis der virkelig kunne foregå en sådan debat i pressen og ude mellem folk og vi behandlede et militærnægterspørgsmål herinde uden at drage den aktuelle situation ind i billedet. Jeg synes, det er ganske naturligt, og jeg håber da, at vi kan få afgjort denne sag med afvisningen af forslaget. Det er jo en bastant modstand mod forslaget, der viser sig her, og jeg vil tro, det vil gå igen i udvalget, selv om der eventuelt kan være enkelte positive ting at fremdrage — det ved jeg ikke; jeg håber, vi så slipper for at få forslaget fremsat igen næste år.

Kristen Østergaard: Jeg har lige en lille bemærkning til hr. Svend Haugaard og hr. Nordqvist i anledning af deres forsvar for forslagets punkt 8 om, at værnepligtige, som er dybt forankrede religiøst, skulle kunne blive fritaget, og at de bliver det i Sverige. Jeg kan give min tilslutning til den bemærkning, hr. Poul Nielson kom med, nemlig at der er ingen tvivl om, at hvis denne bestemmelse bliver indført under danske forhold, vil den på en eller anden måde blive misbrugt.

Men jeg vil også gerne drage en sammenligning med de svenske forhold, og jeg har ingenting imod, at vi under udvalgsbehandlingen ser nøjere på, hvordan man klarer militærnægterproblemet i Sverige, for dér er det nemlig ikke let at blive militærnægter. Det er nok muligt, at man kan blive militærnægter, hvis man kan dokumentere, at man tilhører Jehovas Vidner, men i øvrigt er reglen den, at for at blive militærnægter må man skrive en personligt motiveret ansøgning om, hvorfor man ønsker det, og at

en sådan ansøgning kommer til en grundig og langvarig behandling, som i reglen resulterer i omkring 33-40 pct.s afslag. Så næstefter har vi altså de militærnægtere udsorteret, som kommer til ret fornuftigt arbejde.

Jeg vil ikke beskyldes for at generalisere i disse sager. Jeg er da nok klar over, at de beklagelige sager drejer sig om et udsnit af adfærdsvanskelige unge, som det er umådelig svært at indplacere, og hvis vi havde haft en metode, hvorved man på sessionerne kunne udpege eller udsondre disse afvigere, ja, så var der jo ingenting, vi ville være bedre tjent med, end at de pågældende blev kasseret, for ingen ønsker dem hverken inden for forsvaret eller inden for institutionerne. Det ville være meget lettere, hvis det kunne lade sig gøre, men det lader sig næppe gøre. Derfor vender jeg igen tilbage til vor erfaring med udnyttelsen af de gode ordninger, som vi gennemfører, altså også ordninger, som giver mulighed for misbrug.

Her må jeg måske lige slutte med et par ord til indenrigsministeren i forbindelse med min bemærkning om den påtænkte udflytning til Ulfborg Kjærgaard: ja, det er godt nok, men vi er jo blevet belært af erfaringerne om, hvordan det går med disse afvigere, som vi får samlet i lejre. Vi må nødvendigvis have lejre. Der er ingenting, jeg ser hellere, end at disse militærnægtere var sådan, at vi helt kunne springe det med lejrene over, men vi har nogle, som hverken passer i de militære discipliner eller i det, der hedder civil disciplin — der er nemlig også disciplin i det civile liv — og når vi nu ved, at de er afvigere i specielt høj grad, så bliver vi nødt til at tage vore forholdsregler, og det bliver vi også nødt til, hvis vi eventuelt skal til at genopbygge lejre. Men jeg mener fortsat, at det må tages med i overvejelserne, om man kan placere disse afvigere under de, jeg havde nær sagt brandfarlige forhold.

Svend Haugaard: Må jeg først sige til ministeren, at jeg tror, han har misforstået mig lidt. Jeg har ikke udtalt, at jeg var imod lovgivningen, som den er nu; jeg har sagt, at praksis var det vigtigste, og så har jeg stillet et spørgsmål om, hvorvidt der var lovhemmel for at fortsætte denne praksis, for det vil jeg gerne sikre mig at der er; det var det, jeg mente vi skulle se lidt på i udvalget, for jeg vil nemlig risikere, at man